

EL PETIT JORDI... UNA GRAN PERSONA

Era un infant dolç, amb els ulls blaus espurnejants, els cabells rossos com fils daurats, un dolç somriure als llavis i l'alegria sempre al cor. Vivia amb els avis i la mare en una petita masia, a uns quatre kilòmetres del poble més proper.

Aquell matí s'havia llevat molt d'hora. La mare havia dit que baixarien al poble i el cotxe de línia passava per aquells indrets a les vuit del matí. Feia fred, molt de fred. El sol vacil·lant lluitava per sortir darrere d'un espès núvol que ho cobria tot... Havien de comprar queviures. El llarg hivern s'apropava i allà dalt de la muntanya quedarien molt de temps isolats.

-*"Bon dia, avi. Àvia, marxem. Fins a la tarda. Tingueu cura del bestiar"*,
-va dir la Laia, la mare d'en Jordi.

Des que en Toni, el seu marit, va morir, ella portava la casa i descansava un xic la responsabilitat en aquell fill, el do de Déu més preuat, que als seus onze anys, s'adonava de la seva gran responsabilitat. Era l'home jove de la casa i havia d'estar atent a tot.

Aquell dia no aniria a l'escola. S'estalviava aquella llarga caminada de gairebé una hora cada dia... Anava al poble amb la mare!... Puntual, el cotxe va passar... La Laia i en Jordi compren el seu bitllet i s'asseuen al darrere. El cotxe anava tot ple. Van passant corbes i més corbes... Primer, espessor de boscos... Ara comencen els sembrats...
-De sobte en Jordi dóna un cop amb el peu a la mare!

-*"És ell, mare !"*, li diu. *"En Pitu !"*... I assenyala un home assegut sota un arbre. Mal vestit i amb barba de dies, famèlic i de posat trist... -*"Sí!, ell!, sí!..."*.

Havia desaparegut del poble feia un temps, després d'un gran robatori. Tothom l'assenyalava com a culpable i no va poder suportar la pressió. Mai més no se'n va saber res... En aquest llarg silenci les llàgrimes anaven apagant la vida de la seva mare, que veia com passava el temps i el fill no retornava... La Laia i en Jordi, anaven a visitar-la cada cop que baixaven al poble.

Què farien avui?... Dir-li a la mare?... No dir-li?... Avisar la policia?...
Què fer?...

-*"Jordi"*, diu la Laia, *"li direm a la mare d'en Pitu, que l'hem vist i pensarem què fem"*. Dit i fet. En arribar al poble, primer les compres; després, com sempre, la visita a la Sra. Remei.

Aquell dia, el cor del nostre petit infant saltava de joia. Després d'un bes de salutació, li diria que el seu fill estava viu..., que sabien on era.

-*"Sra. Remei, com esteu?..."*.

-"Hola, Laia !". Hola, Jordi !. Ja podeu veure-ho, plorant i resant... Ploro de pena i solitud, i prego, perquè sé que Déu ens estima a tots i també al meu fill, i li demano que no el deixi, que torni a casa i s'aclareixi tot. Jo sé que el meu fill no és un lladre, i que algú viu entre nosaltres guardant el seu pecat al cor i permetent que assenyalin al meu fill... Un dia, ho espero amb tot el cor, tornarà a sortir el sol en aquesta casa, i tornarem a canviar el riure pel plor..."

-"Vull dir-li una cosa, Sra. Remei", fa en Jordi.

-"Digues, maco, què és?...".

-"Què diríeu, si sabéssiu on és el vostre fill?... Què faríeu si jo us digués que l'hem vist fa poca estona?...".

Aquella bona dona, no va poder resistir... Era massa l'emoció. Una cosa és l'esperança, però una altra la realitat; i va tancar els ulls per un moment. El món s'allunyà de la seva vista, restà immòbil..., com morta; però, no, li deien que el fill era viu!... Ella havia de viure!..., i obrint els ulls com dues taronges, digué:

-"On és en Pitu?... Digues ! Què sabeu?"...

Mare i fill l'hi expliquen... I pensen... Què podem fer?...

-"Si jo fos més gran", pensa en Jordi, "acompanyaria amb cotxe la Sra. Remei, però no puc... Què podem fer?...".

La veu del cor d'una mare no pot fallar... Aniria a veure el fill, li parlaria, li diria que tornés, que una consciència tranquil·la no ha de tenir por, que Déu està amb la veritat i l'ajudarà.

No sé res més d'aquesta història; però penso com deuria ser d'emotiva la trobada en aquell paratge solitari... Quina de petons i abraçades!... Quin goig en el cor de tots!... La Laia i en Jordi mirant-s'ho de lluny, mare i fill parlant en dolç diàleg!...

Anys més tard vaig saber que tot es va aclarir, que el veritable culpable es va entregar, que en Pitu i la mare van viure feliços molts anys plegats, i en Jordi, com un petit heroi, conservava en el seu cor la joia d'aquell descobriment tan preuat i en donava gràcies a Déu.

Ningú, per petit que sigui, no sobra en el pla de Déu. En el concert del món, tots toquem la nostra partitura.

Sense l'afany de curiositat d'en Jordi, que no es perdia detall del què veia, ningú no hauria descobert en aquell moment precís en Pitu... Més endavant, qui sap el que hagués passat...

Aquesta bonica lliçó la guardo molt endins meu: Mai no sobra ningú. Tots hi som comptats per Déu. Tots tenim la nostra feina... L'encert de cadascú és descobrir-la en el moment precís.

Montserrat Llopart